

FERDINAND VON SCHIRACH

Tenisz

Éjjel jött meg, és a vendégszobában aludt, hogy ne ébressze föl a férjét. Venezuelában volt egy hétig; a hírmagazin küldte ki, ahol fotóriporterként dolgozik. Most a konyhában áll a nyitott hűtő előtt, és a meztelen lábát bámulja. Látja a vékony bőr alatt az ereket; nincs kibékülve a lábaival. Öregebbnek látja saját magánál a lábát.

Biciklivel lekerekezik a dombról a klubhoz. A napsütésben még keskenyebbnek látszik a tarkója, mint egyébként, sovány válla hegyesen kiütközik az agyonmosott pótlóban. Megkeresi a teniszpályát, ahol a férje játszik, és a kerítés mellett hagyja a fűbe dőlni a kerékpárt. A kormány markolatáról hiányzik a gumi, a villa belefúródik a talajba; föld tapad a csőbe, ahol megszárad majd, és menet közben újra kipereg. A férje már évekkkel ezelőtt akart neki egy új biciklit venni, de ő nehezen válik meg a régi dolgaitól.

Odainteget a férjének, majd leheveredik a fűbe, és behunyja a szemét. Sokáig csak a teniszlabdák puffanásait hallja, és a cipők súrlódó csúszását a salakon. Régebben, amikor még harmonikusabb volt a kapcsolatuk, egyszer ő is megpróbálkozott a tenisszel, de a férje azt mondta, nem neki való; nincs labdaérzéke. Az asszony bakinak, aránytévésztésnek érezte saját magát.

Tudja, hogy a férje nyerni fog; mindig nyer. A férfi 57 éves, ő 36, tizenegy éve házasok. A gyöngysort ma reggel találta a férje ágyában. Megtapogatja a nadrágzsebében; a gyöngyök simák és kemények. Megpróbálja elképzelni az idegen nőt. Nem sikerül.

Fél órával később elbiciklizik a tóhoz. A vízben sikerül semmire nem gondolnia. Lefekszik a stég átmelegedett deszkáira, érzi a bőrén a szél hűvösét. Amikor már túl

Ferdinand von Schirach (*1964) német védőügyvéd, író, publicista. Hosszú, irodalmi munkássága kezdetétől egy darabig azzal párhuzamosan futó védőügyvédi praxis után döntött az irodalom hivatásszerű művelése mellett. Ügyvédi élményei, tapasztalatai messzemenően meghatározzák negyvenöt évesen kezdett írói tevékenysége tematikáját. Regények, novellaciklusok és színdarabok nemzetközileg is elismert szerzője, könyvei eddig negyven országban jelentek meg, és példányszám-rekordokat döntögettek. (Díjai is főként nemzetköziek, de német nyelvterületen is sztárszerző.)

Jelen novellája a 2018-ban a Luchterhand Kiadónál megjelent *Strafe* (Büntetés) című novelláskötetéből való.

sok neki a hőségből, visszakerekezik a házukhoz. Fehér húsú laposbarackokat hozott a férjének; a nyitott táskában vannak az íróasztalon.

Bekapcsolja a laptopját. Az egyik e-mailben a hírmagazin osztályvezetője arra kéri, utazzon Oroszországba; egy riporthoz kell fotókat készítenie „a drogmentes város”-ról. Sajnálja, mármint az osztályvezető, hogy az asszonynak megint utaznia kell, de sürgős a dolog, már be is szerezték neki a vízumot. Az asszony fölhívja a magazin kiadóját. Telefonálás közben a gyöngysorral játszik, a gyöngyszemek koppanva ütődnek az asztallaphoz. Ír egy cédulát a férjének, hogy aludnia kell, de átvirrasztja az éjszakát.

Másnap reggel már nagyon korán ott áll a ház autóbejárója előtt a taxira várva. A taxis beteszi a poggyászat a csomagtartóba, az asszony hátulra száll be. Tíz perc múlva megkéri a sofőrt, hogy forduljon vissza; elfelejtett valamit. Sötét és csendes a ház; az asszony halkan nyitja az ajtót. Előveszi a táskájából a gyöngysort, és leteszi a legfelső lépcsőfokra. Csillognak a gyöngyök a fekete gránitpadlón, gömbölyű felületük hibátlan. Érteni fog belőle, gondolja az asszony, és lekapcsolja a villanyt. Csak a reptéren veszi észre, hogy otthon hagyta a mobilját, de hogy azért is visszaforduljon, arra már nincs idő.

A jekatyerinburgi repülőtéren a hírmagazin tolmácsa várja, és elviszi a drogelvonó központba. A kábítószerfüggők barakkja a város szélén van. Mintha egy hadikórházról forgatott régi filmbe csöppentek volna. Az emberek emeletes ágyakon fekszenek, fokhagyma-, izzadság- és hűgyszag terjeng. Az állomás vezetője kefefrizúrás, bikanyakú férfi. Csak úgy lehet segíteni a drogosokon, ha keményen bánunk velük, mondja; kodeintartalmú köhögés elleni pasztillákat olvasztanak föl kanálban, és ezt a folyadékot lövik a vénájukba, meséli. Elrohad tőle a testük, a foszfor, a jód és a fémek szétmarják a bőrüket és a csontjaikat, megkeményednek és megfeketednek az izmaik. *Krokodil*nak hívják ezt a drogot, mert pikkelyessé szarusodik tőle a bőrük. A köhögés elleni pasztilla olcsóbb, mint a heroin, és mindenütt kapható.

Fotókat készít, amelyekről eleve tudja, hogy használhatatlanok a magazin számára. A tolmács kocsija előtt egy öregember üldögél az esőben, arcát a két térde közé hajtva. Az asszony odahívja a tolmácsot, és megkérdezi az öregot, miért nem megy haza; hideg van, így beteg lesz. Az öreg arcán végigfolyik az esővíz, először nem válaszol, de letről fölfelé végigméri az asszonyt. Aztán azt mondja, a lányát fölfalta a *krokodil*; ma látta őt, négy nappal a lány halála után azonosítania kellett őt a városi hullaházban.

– Miért kell ennek így lennie? – kérdezi.

Úgy hangzik, mint egy valódi kérdés, az öregember, úgy tűnik, választ vár, miközben rendületlenül esik, és neki a gallérjába folyik az esővíz. Az asszony ráveszi,

hogy jöjjön vele a szállodába. Az úton az öreg az ablaküveghez nyomja a homlokát; szürke és ritka a haja.

A szállodában az asszony törülközőket hozat egy pincérrel, az öregember megszártja a fejét, és a térdére teríti a nedves zubbonyát. Teát és vodkát iszik, lassanként megnyugszik. Lecsöpög a víz a székről, sötét folt támad tőle a szőnyegen. Az öreg azt mondja, jó, hogy beszélhet valakivel, és közben forró teát ihat; nagyon rég nem volt ilyenben része. Mesél a lányáról – amputálták a bal lábát és a jobb karját, lerohadtak a végtagjai, de továbbra is fecskendezte magába a felfőzött pasztillákat. Az öreg fia a csecsen háborúban pusztult el, „tífusz”, mondja az öreg. A fiú tizennyolc volt, jóformán kamasz, még soha nem volt barátnője. Talán ezt nem bírta elviselni az öreg lánya; ki tudja; nemigen beszéltek erről.

– Pedig hát csak ez az egy életünk van – mondja az öreg, majd azt kérdi, kaphat-e még teát és vodkát. Az asszonyt szeretne pénzt adni neki, de az öreg elhárítja. – Nem vagyok koldus – mondja. Otthon van egy ketrece négy nyúllal, selymes a bundájuk, mondja, s ő minden nap visz nekik salátát. Nem akar pénzt; olyan valaki kéne neki, aki mindent szép sorjában megmagyaráz neki, mert ő már semmit nem ért a világból.

Később az asszony hazaviszi. Az öreg nyúlketrece a tömbházuk tetején van, meg akarja mutatni az asszonynak. Bár változatlanul hideg van, az öreg kibújik az ingéből, és a karjára veszi az egyik nyulat. Nagyon meleg a nyuszi, mondja, s ő hallja, ahogy a nyúlszív ver; sokkal gyorsabban, mint az ember szíve. A férfi mellkasán ősz a szőr, amilyen a nyúl bundája és amilyen a házak fölött az ég, ezen az esőáztatta napon.

Ezen az éjjelen az asszony mélyen és álomtalanul alszik. Amikor felébred, csönd van a szobában, a levegő áporodott. Kinyitja az ablakot. Odakintről a város széntüzelésű kályháinak kengázsza érződik. Az asszony lemegy ugyan a reggeliző helyiségbe, de semmit nem fogyaszt; a kávéillattól fölkarodik a gyomra.

Érte jön a tolmács, és megmutogatja neki a város nevezetességeit, a székesegyházakat, a cirkuszt, az operát. Az egyik múzeumi kasszánál elfelejti elvenni a visszajárót, és többször előfordul, hogy nem válaszol a tolmács kérdéseire.

Este indul haza a gépe; boldog, amikor már a repülőn ül. Kevéssel azelőtt, hogy elnyomná az álom, a dél-franciaországi nyaralásuk jut eszébe: férje a parkolóban várt rá, a kilátó előtt, amíg ő cigarettát vett neki a kioszkból. Fehér ing volt a férjén, az ujját félig föltúrte, bőszerű nadrágjának zsebébe dugta a kezét. Amikor az asszony visszaért hozzá, a férfi a torony falának támaszkodott a vállával, fejét hátraszegte. Az asszony akkoriban szerette, és hitt benne, hogy végül jól fognak alakulni a dolgok.

A frankfurti repülőtéren a fivére várja; nem volt megbeszélve, hogy kijön elé. – A férjed kórházban van – mondja a húgának. A férje nincs eszméletén, tudja meg a fivérértől; őt pedig sehogy sem tudták elérni Oroszországban.

Három évvel később az asszony teniszbajnokságon játszik a férje klubjában. Hibátlanul összpontosít, ütései kemények és pontosak. Mintha nem is mozogna; mindig a megfelelő helyen van, mire a labda odaér, szinte semmi erőfeszítésébe nem kerül visszaütni ellenfele labdáit. A teniszoktatója szerint őstehetség.

Később a férje mellett ül a házuk teraszán. Baleset volt. A férje nem látta a sötétben a gyöngyöket, és elcsúszott, amikor rájuk lépett. Eséskor beverte a fejét a gránitlépcsőbe; harmadfokú koponya-agy traumát szenvedett, azóta igen korlátozottak a nagyagykérgi funkciók. A férfi alig tud beszélni, nem tud egyedül enni, sem tisztálkodni, sem öltözködni.

Estére esőt jósolt a meteorológia; kezd hűvös lenni. Az asszony bemegy a házba, hogy hozzon a férjének egy takarót. A nappaliban a kanapé fölött ott lóg a nyulas öregember fotója. A felvétel díjat nyert, és a hírmagazin címlapjára került. A magas teliüveg ajtókon át a fényképre esik a késő délutáni fény, a kép különös fényességgel dereng a félsötét szobában. Az asszony levetkőzik a kép előtt. Aztán kimegy a férjéhez a teraszra, és odaáll eléje meztelenül, a háta mögött összefont karokkal. Egyetlen dolgot visel a testén: az idegen nő gyöngysorát.

TATÁR SÁNDOR fordítása